

I

(Resoluties, aanbevelingen en adviezen)

AANBEVELINGEN

EUROPEES COMITÉ VOOR SYSTEEMRISICO'S

AANBEVELING VAN HET EUROPEES COMITÉ VOOR SYSTEEMRISICO'S

van 20 oktober 2017

tot wijziging van Aanbeveling ESRB/2015/2 betreffende de beoordeling van grensoverschrijdende effecten van macroprudentiële beleidsmaatregelen en van vrijwillige toepassing van wederkerigheid ten aanzien van macroprudentiële beleidsmaatregelen

(ESRB/2017/4)

(2017/C 431/01)

DE ALGEMENE RAAD VAN HET EUROPEES COMITÉ VOOR SYSTEEMRISICO'S,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Verordening (EU) nr. 1092/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 betreffende macroprudentieel toezicht van de Europese Unie op het financiële stelsel en tot oprichting van een Europees Comité voor systeemrisico's ⁽¹⁾, en met name artikel 3 en artikelen 16, 17 en 18,

Gezien Besluit ESRB/2011/1 van het Europees Comité voor systeemrisico's van 20 januari 2011 houdende goedkeuring van het reglement van orde van het Europees Comité voor systeemrisico's ⁽²⁾, en met name artikel 15, lid 3, onder e), en artikelen 18, 19 en 20,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het in Aanbeveling ESRB/2015/2 ⁽³⁾ van het Europees Comité voor systeemrisico's vastgelegde kader inzake vrijwillige wederkerigheid voor macroprudentiële beleidsmaatregelen moet verzekeren dat op alle in een lidstaat geactiveerde macroprudentiële maatregelen op basis van blootstellingsgraad voor zover mogelijk wederkerigheid van toepassing is in de andere lidstaten.
- (2) De betrokken autoriteiten kunnen de onder hun jurisdictie vallende afzonderlijke financiële dienstverlener met een niet-materiële blootstelling vrijstellen van de toepassing van de wederkerigheidsmaatregel (de-minimisbeginsel).
- (3) Het huidige kader voor wat betreft vrijwillige wederkerigheid van het Europees Comité voor systeemrisico's, omvat geen richtsnoeren inzake de door de betrokken autoriteiten toe te passen drempel tot vaststelling van de blootstellingsmaterialiteit. Indien een betrokken autoriteit een afzonderlijke financiële dienstverlener met een niet-materiële blootstelling vrijstelt, kan de autoriteit thans naar haar goeddunken de drempel vaststellen en aldus mogelijkere wijze toepassingsverschillen inzake het de-minimisbeginsel veroorzaken.
- (4) Om dergelijke mogelijke verschillen te vermijden, moet de betrokken activerende autoriteit op het niveau van de financiële dienstverlener een maximummaterialiteitsdrempel voorstellen wanneer zij om wederkerigheid verzoekt. Het in Besluit ESRB/2015/4 van het Europees Comité voor systeemrisico's ⁽⁴⁾ bedoelde permanente beoordelings-team van het ESRB kan indien noodzakelijk een afwijkende drempel aanbevelen.

⁽¹⁾ PB L 331 van 15.12.2010, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 58 van 24.2.2011, blz. 4.

⁽³⁾ Aanbeveling ESRB/2015/2 van het Europees Comité voor systeemrisico's van 15 december 2015 betreffende de beoordeling van grensoverschrijdende effecten van macroprudentiële beleidsmaatregelen en van vrijwillige toepassing van wederkerigheid ten aanzien van macroprudentiële beleidsmaatregelen (PB C 97 van 12.3.2016, blz. 9).

⁽⁴⁾ Besluit ESRB/2015/4 van het Europees Comité voor systeemrisico's van 16 december 2015 betreffende een coördinatiekader voor de kennisgeving door betrokken autoriteiten van nationale macroprudentiële beleidsmaatregelen, het uitbrengen van adviezen en aanbevelingen door het ESRB en tot intrekking van Besluit ESRB/2014/2 (PB C 97 van 12.3.2016, blz. 28).

(5) Aanbeveling ESRB/2015/2 moet derhalve dienovereenkomstig worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE AANBEVELING VASTGESTELD:

Wijzigingen

Aanbeveling ESRB/2015/2 wordt als volgt gewijzigd:

1) In afdeling 1 wordt aanbeveling B, punt 2, als volgt vervangen:

„2. Indien toepassing van wederkerigheid door andere lidstaten noodzakelijk geacht wordt om de doeltreffende werking van de betrokken maatregelen te verzekeren, wordt de betrokken activerende autoriteiten aanbevolen tegelijkertijd met de kennisgeving van de maatregel bij het ESRB een verzoek inzake de toepassing van wederkerigheid in te dienen. Het verzoek moet een voorstel voor een materialiteitsdrempel omvatten.”.

2) In paragraaf 1 van afdeling 2 wordt het volgende punt toegevoegd:

„i) „materialiteitsdrempel”: een kwantitatieve drempel waaronder de blootstelling van een afzonderlijke financiële dienstverlener ten aanzien van het geïdentificeerde macroprudentiële risico in de jurisdictie waar de activerende autoriteit de macroprudentiële beleidsmaatregel toepast, als niet-materieel kan worden beschouwd.”.

3) Afdeling 2, paragraaf 2, punt 1, wordt als volgt vervangen:

„1. De betrokken autoriteiten kunnen de onder hun jurisdictie vallende afzonderlijke financiële dienstverleners vrijstellen van de toepassing van een specifieke wederkerige macroprudentiële beleidsmaatregel, indien deze financiële dienstverlener een niet-materiële blootstelling heeft ten aanzien van het geïdentificeerde macroprudentiële risico in de jurisdictie waar de betrokken activerende autoriteit de betreffende macroprudentiële beleidsmaatregel toepast (de-minimisbeginsel). De betrokken autoriteiten wordt verzocht over die vrijstellingen aan het ESRB te rapporteren, zulks middels het op de ESRB-website bekendgemaakte template voor de kennisgeving van wederkerigheidsmaatregelen.

Binnen het kader van de toepassing van het de-minimisbeginsel beveelt het ESRB een materialiteitsdrempel aan op basis van de door de activerende autoriteit uit hoofde van afdeling 1, aanbeveling B, punt 2, voorgestelde materialiteitsdrempel. De drempelkalibratie moet de door het ESRB vastgestelde beste praktijken volgen. De materialiteitsdrempel is een aanbevolen maximumdrempelniveau. Wederkerigheid toepassende betrokken autoriteiten kunnen de aanbevolen drempel toepassen, in voorkomende gevallen voor hun jurisdictie een lagere drempel toepassen, of wederkerigheid toepassen ten aanzien van de maatregel zonder een materialiteitsdrempel. Indien autoriteiten het de-minimisbeginsel toepassen, moeten zij er nauwkeurig op toezien of lekken en regelgevingsarbitrage zich voordoen en in voorkomend geval de regelgevingslacune opvullen.”.

4) Afdeling 2, paragraaf 4, wordt als volgt vervangen:

„4. Wijzigingen van de aanbeveling

De Algemene Raad zal besluiten wanneer deze aanbeveling gewijzigd moet worden. Die wijzigingen omvatten met name aanvullende of gewijzigde macroprudentiële beleidsmaatregelen waarop conform aanbeveling C, en de verband houdende bijlage met maatregelspecifieke informatie, waaronder de door het ESRB verstrekte materialiteitsdrempel, wederkerigheid toegepast moet worden. De Algemene Raad kan de uiterste termijnen uit de voorgaande paragrafen verlengen, indien wetgevende initiatieven nodig zijn om te voldoen aan een of meer aanbevelingen. Met name kan de Algemene Raad besluiten deze aanbeveling te wijzigen na herziening van het bindende erkenningskader door de Commissie uit hoofde van Uniewetgeving of op basis van de ervaring opgedaan met de werking van de bij deze aanbeveling ingestelde regeling inzake de vrijwillige toepassing van wederkerigheid.”.

Gedaan te Frankfurt am Main, 20 oktober 2017.

Francesco MAZZAFERRO

*Hoofd van het ESRB-secretariaat,
namens de Algemene Raad van het ESRB*